

Desuden indebærer den foreslåede definition af bank- og sparekassevirksomhed, at de nye aktiviteter, som i de senere år er taget op - opgaver inden for serviceområdet og finansieringsformer, som f.eks. factoring og leasing - klart falder ind under bank- og sparekassevirksomhed. Ved at medtage serviceydelser knyttet til omsætningen af penge, kreditmidler og værdipapirer har man endelig villet åbne mulighed for, at pengeinstitutterne kan følge med i den udvikling inden for området, som har fundet og stadig finder sted.

Hovedområdet for bank- og sparekassevirksomhed er fortsat de arter af virksomhed, som nævnes i BL § 2, stk. 2. Den foreslåede definition indebærer således ikke en udvidelse af, hvad der for tiden anses for bankvirksomhed, men giver mulighed for en tilpasning af virksomhedsområdet til udviklingen.

Bankiervirksomhed, der i praksis omfatter en væsentlig del af de virksomhedsarter, der udøves af en bank, er omfattet af den foreslåede definition, således at bankiervirksomhed, der drives i aktieselskabsform, falder ind under loven.

Det er ikke fundet nødvendigt at opretholde bestemmelsen om, at aktieselskabslovens regler kun gælder for banker, i det omfang denne lov ikke strider mod BL, idet denne regel må følge af almindelige fortolkningsprincipper.

Til stk. 4.

Bestemmelsen svarer til BL § 2, stk. 2, 1.pkt., 1. led, samt sidste punktum, dog foreslås, at indberetning om midlertidig drift af anden virksomhed som led i afvikling af forud indgåede engagementer skal gives til tilsynet med banker og sparekasser allerede ved overtagelsen af den pågældende virksomhed. Reglen gælder i overensstemmelse med lovforslagets ligestillingsprincip også for sparekasser.

Til stk. 5.

Bestemmelsen, som er motiveret af hensynet til offentligheden, svarer til BL § 2, stk. 1, 1. pkt., sidste led, og til Spkl. § 1, stk. 2, 1.pkt.

Til stk. 6.

I betragtning af bankers og sparekassers centrale rolle i samfundskøkonomien som formidlere og fordelere af samfundets kapitalressourcer har man fundet det naturligt at underbygge den tillid, som pengeinstitutterne bør nyde, ved et udtrykkeligt krav om, at banker og sparekasser skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god bank- og sparekassepraksis. Det er i sagens natur ikke muligt at præcisere indholdet af disse normer, hvis indhold nødvendigvis må være

underkastet en løbende tilpasning. Det bemærkes, at tilsynet med banker og sparekasser under den hidtidige lovgivning ud over at kontrollere, at pengeinstitutterne overholder lovforskrifterne, og at deres engagementer er betryggende, stedse har anset sig for berettiget til at vurdere og forhandle med pengeinstitutterne, om disse har levet op til kravet om god og ordentlig forretningsskik.

Til § 2.

Tilsvarende bestemmelse findes i BL § 2, stk. 1, og i Spkl. § 1, stk. 4. Det er fortsat anset for nødvendigt af hensyn til offentligheden, at banker og sparekasser er pligtige og enoberettigede til henholdsvis at anvende betegnelserne „bank“ og „sparekasse“, således at det allerede af navnet fremgår, at der er tale om en virksomhed, der er underkastet offentligt tilsyn, og som er undergivet bank- og sparekasselovens bestemmelser i øvrigt.

For bankernes vedkommende har man i forhold til BL fundet det nødvendigt at udvide beskyttelsen til betegnelser, der vil kunne bibringe offentligheden det indtryk, at virksomheden er en bank, jfr. den tilsvarende bestemmelse i Spkl. § 1, stk. 4. Man har ikke fundet behov for at opretholde den bestående pligt for bankfilialer til i deres benævnelse at angive deres karakter af filialer. Hvis en bank driver filialvirksomhed under et bifirma, følger det af almindelige aktieselskabsretlige regler, at bankens hovedfirma skal angives sammen med bifirmaet, og filialens tilhørsforhold er derved klart angivet over for offentligheden. Hvis en bank driver filialvirksomhed under sit hovedfirma, skønnes det uden interesse for offentligheden at få at vide, om der er kontraheret gennem hovedkontoret eller en filial.

Hvad sparekasserne angår har man ligeledes ikke ment det påkrævet at opretholde det i Spkl. § 1, stk. 4, sidste pkt. indeholdte påbud om, at sparekasseseafdelinger og indbetalingskontorer skal angive deres karakter af afdeling eller indbetalingskontor. Derimod foreslås det, at sparekasser, som driver virksomhed under et binavn, skal angive hovednavnet i forbindelse med binavnet. En sådan regel følger ikke af den gældende firmalov. Det er ikke usædvanligt i fusionstilfælde, at sparekassen bibeholder navnene på alle eller nogle af de sparekasser, som er gået ind i sammenslutningen, og i sådanne tilfælde er det af interesse for offentligheden at blive gjort bekendt med forholdet, således at man kan vide, med hvem der kontraheres. Man har endvidere fundet, at sparekasselovens eneretsbestemmelse er for vidtgående ved at forbeholde anvendelsen af ordsammensætninger, hvori ordet „spare“ indgår, for sparekasser. Denne bestemmelse virker ikke rimelig over for